

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2011

Přepis z rozloučení členů Sdružení s Jiřím Hofmanem a Oldřichem Rejchrtem ze dne 14. 9. 2011

Nečekaně zastihla nás tak smutná zpráva těch dvou, kteří byli vedoucí pákou ve velení SCVP. Plukovník ve výslužbě Jiří Hofman vstoupil do ČS jednotky zároveň s ostatními volyňskými Čechy, kteří dobrovolně se hlásili a kteří nezapomněli, že jejich předkové již v devatenáctém století opustili svou rodnou Vlast a usídlili se v různých místech země Volyňské. Jiří byl oddán vlastenec a tak jako ostatní zůstal věrný národnostním povinnostem a také přísaha Volyňských Čechů při vstupu do Československé republiky. Dávno, dávno předtím bylo jejich touhou vrátit se do své vlasti. Jirka, tak jako ostatní hlásili se do ČS jednotky, platila smlouva že československá jednotka založená v bývalém Sovětském svazu, má právo mobilizovat občany, kteří se hlásí k české národnosti, dali své životy a zdraví, aby mohli Československo osvobodit od německého fašismu. Nebudeme je jmenovat, tam sedí jeden, tady druhý tady druhý, třetí, čtvrtý, šestý. Vy všichni, kteří jste bojovali, vážili jste si naší republiku Tomáš-Garik-Masarykovou.

Já Vám moc a moc za všechny zde ostatní děkuji, Předsedkyně SCVP J. Němcová-Ničová

Já bych jenom potvrdil to, že tito lidé obětavě bojovali na všech frontách, počínaje Duklou, konče ostravskou operací, osvobodili Československo a byli nápomocí, založení Československé brigády, místo prvního polního praporu. Že nastoupilo více než 10 000 Volyňských Čechů místo původního prvního praporu.

Já bych vám chtěl jménem bývalých účastníků od Sokolova, Kyjeva, Bílé cerkve, Žáškovy vám všem pozůstalým a účastníkům, kteří se toho zúčastnili, jménem odbojářů druhého zahraničního odboje za oddanost, věrnost a slib, který jste splnili, že jste do poslední kapky krve za Vlast bojovali, za to vám dávám hold a poděkování, jako účastník druhého odboje.

Děkuji za poslech. (Potlesk) Generál Beer

Děkujeme... člověk by neměl být tak smutný, protože oni vlastně neodešli, oni jsou duchem s námi. Já na to věřím. Ale podíváme se na to co zde zanechali po sobě, tak velké dílo, které vše hovoří o nich, a hlavně hovoří o těch, o kterých oni psali. Vzpomenu si, že byli nejen oddanými Čechoslováky, vlastenci, ale nejen Československá, ale i Volyň i svého kraje a volyňských Čechů, ale prostě nechali tady vzpomínku a dělali maximum proto, aby se na to, na tu etapu velmi těžkou našeho národa, i etapu volyňských Čechů, aby se nezapomnělo, a aby si z jejich činnosti, statečnosti bral národ příklad. Nechali tady tedy velký odkaz a tento odkaz byl nejenom o osvobození republiky, ale také vytvoření takového společenství a takového života republiky, kde by byla republika a lidé, kteří by byli spokojeni a žilo se jim dobře. A to je velký odkaz, který nám nechali, za to jsme jim velmi vděční a myslím že nezmizí z našich vzpomínek. (potlesk).

Já jsem byl v delegaci Československé legionářské na Podkarpatské Rusi, na území polské Volyň, ukrajinské atd. Na některých místech jsme se potkali a kladli jsme věnce právě u práce kterou zanechal za sebou Jirka Hofman. Památník v Rovně, památník v Českém Malíně a další a další věci, které v té krásné zemi byly vidět, a vím, že všechno toto samozřejmě jde nejen za Jirkou Hofmanem, ale za všemi, kteří se aktivně do toho zapojili. Ale na Jirkovi bylo vidět, že když se do něčeho zakousne, tak opravdu za tím jde v podstatě hlava nehlava a blížký památník účastníkům zahraničního odboje druhé světové války na Vítězném náměstí na Praze šest. Láďa Palíčku to ví moc dobře, proto že s ním byl v této komisi, co to dalo za práci, aby taková památka vybuodovala a zůstala v paměti našeho národa, především naší mládeže dál. Já opravdu na Jirku ale také na bývalého předsedu Rejchrta, se kterým jsem se tady několikrát potkal, rád vzpomínám, protože od nich bylo možno čerpat především ten entuziasmus, s kterým se je potřeba vstoupit do plnění těch úkolů a je to pro mě nehynoucí vzpomínka a část jejich památce. Děkuji. (potlesk) *Plk. Cigánik Emil*

Ad „Pomožte Hrušvičanom!“

Tento článek se mi dostal do rukou krátce před mým prvním odjezdem na Volyň, do rodiště mých rodičů a prarodičů.

O tom, že Hrušvičtí chtějí opravit někdejší český kostel, postavený v roce 1930, jsem věděla už dříve od pana ing. Jiřího Hofmana. Můj otec, Stanislav Bača z Martinovky, byl totiž v tomto kostele varhaníkem, a když v roce 1939 obsadili Volyň sovětské vojáci, pokusil se z jimi zplundrovaného kostela zachránit, co se dalo. Přes nebezpečí, které mohlo hrozit ze strany

„rudých vojáků“, vynesl z kostela oltářní obraz sv. Václava, jemuž byl kostel zasvěcen, v noci sám pomocí popruhů táhl po schodech z kůru dolů harmonium a na podlaze mezi rozházenými a zpřevrácenými předměty sebral kroniku výstavby kostela. Další odbojníci ještě sňali zvony. To vše pak odvezli s sebou do nové vlasti. Za tehdejší politické situace nebyla naděje, že by se volyňští Češi mohli nějak organizovat či zřídít muzeum.

Obraz sv. Václava jsme proto nějakou dobu měli doma a pak ho rodiče umístili do kostela v Hrozové, kde se nachází dosud. Harmonium sloužilo místnímu kostelnímu sboru, který otec vedl, a když se začaly objevovat technické poruchy, vzal si ho tehdejší farář z Liptáně, který byl schopen sehnat opraváře. Kroniku uchovával otec jako nejvážnější relikvii a památku na zašlé časy. Její digitalizovaná kopie byla poskytnuta předsednictvu Svazu volyňských Čechů. Myslím, že tento vzácný předmět je vhodný pro volyňské muzeum. Jeden ze zvonů, pokud vím, visí na věži v kostele ve Slezských Rudolcích.

Po přečtení uvedeného článku jsem se staré kroniky nechala oskenovat fotografie zobrazující oltář a interiér kostela v den jeho vysvěcení, také celkový pohled zvenku včetně oltářního obrazu sv. Václava, který jsem shodou okolností měla v počítači. To vše, jak v tištěné podobě, tak na CD jsem vzala s sebou na Ukrajinu. Moje první cesta z hotelu Turist v Rovně vedla na Martinovku a do Hrušvice...

Bývalý český kostel stojí na malé vyvýšenině na okraji vesnice a je odtud pěkný rozhled do okolí, kde se kdysi nacházelo několik českých vesnic. Zde žilo asi 1200 Čechů a ti kostel společně zařadili. Je to skutečně impozantní budova. Za „Sověťů“ z ní udělali skladiště a postupně zarostla křovím a plevelem.

Podařilo se mi kontaktovat muže, který se v současnosti o opravu kostela stará. Je to pan Michalčín z Hrušvice. Ten nám také vyprávěl podrobnosti.

Psal se rok 2008. Jednu z místních divků dnes pravoslavné vesnice dojal osud zpusťného kostela, zarostlého křovinami a plevelem. Napsala dojemnou báseň, kde si představuje, jak kdysi před osmdesátí roky, v kostele zaplněném lidmi, hořely svíce, zářily lustry, zněly písně a to vše ke cti a chvále Boží. Tak vyprovokovala místní obyvatelstvo k obnově kostela. Od té doby na kostele svépomocí pracují, podporování místními úřady. Stará střecha je stržena a uprostřed nad lodí ční mohutná kopule modré barvy se zlatými hvězdičkami, jak je to u pravoslavných kostelů zvykem. Také kdysi štíhlá věž je doplněna kopulí.

K srdečnému a oboustranné přátelskému setkání bývalých českých a současných ukrajinských obyvatel došlo dne 14. července 2011, kdy panu Michalčinovi, nynějšímu organizátorovi opravy, byly historické fotografie z bývalého katolického kostela předány. Za dva roky má být kostel opět vysvěcen. Již dnes mají připravený návrh na nový oltářní obraz sv. Václava, zcela v duchu ikony pravoslavné církve. Na Čechy vzpomínají s úctou a přiznávají, že přinesli na Ukrajinu kulturu a moderní způsob hospodaření. Výstavba českého kostela v Hrušvici by určitě stála za samostatné vyprávění, včetně dalších zážitků z bývalého rodiště našich předků. A především stojí za viděnou zajímavé fotografie. Např. česká hasičská zbrojnice postavená v Hrušvici roku 1931 ajině.

Až tato prosba z Ukrajiny nezazněla, myslím, že bychom my všichni-Volyňští Češi a jejich potomci mohli pomoci Hrušvičákům nejen fotografiemi, ale i finančně. Ptám se, zda by předsednictvo Svazu nemohlo vyhlásit dobrovolnou sbírku na tento účel.

Mgr. Ludmila Čajanová

Z Ameriky do Zdobunova

Můj děda Jaroslav Procházká se narodil 10. 10. 1886 u Pardubic v početné rodině. Vyučil se řezníkem v pardubické řeznické škole a jako dvacetiletý jel za

práci do Ameriky. V té době byla v Čechách velká nezaměstnanost. Někteří odjeli do Ruska a zakotvili na Volyni. Jaroslav v Americe žil a bydlel v New Yorku. Zaměstnání sehnal v dílně na výrobu kožených sedel na jízdní kola, tzv. „velocipédy“. V New Yorku se seznámil s Antoninou Radilovou, dívkou z Čech od Rokycan. Její práci bylo přišívání knoflíků na malé papírové kartonky. Knoflíky byly určené na postelové povlečení. Z velké lásky se jim po svatbě narodil syn Oldřich. Byl pokřtěn v českobratrském chrámu v New Yorku s český psaným křestním listem. Jaroslav si dopisoval se sourozenci odstěhovanými do Zdobunova na Volyni. Dědovi jako 25letému „ženatému klukovi“ se v moc přelidněné Americe s přistěhovanci nelíbilo. Když mu jeho bratr Josef napsal ze Zdobunova a vychválil možnost podnikání na Ukrajině, tak se sbalili a půlročním Oldřichem (tedy svým otcem) pluli sifem v roce 1912 do Oděsy. Zrovna v době po potopní loď Titanic. Z Oděsy pokračovali vlakem do Zdobunova.

Veškeré úspory utratili za cestování. Ve Zdobunově za vypůjčené peníze koupili na křižovatce, která vedla k cementárně a k parku, malý domek s docela velkým dvorem. Když se ale Jaroslav chtěl stát podnikatelem, musel za vlády cara přestoupit na pravoslavnou víru. Takže manželku měl katoličku a on byl pravoslavný. Na dvoře nechal postavit feznické dílny, chladírny i lednice na maso. U hlavní silnice, která vedla k cementárně nechal přistavět k malému domku restaurační lokál se vstupem z ulice. I za městem „Na výhonu“ nechal postavit pekárnu, ve které pekli český bílý kulatý chleba. Zkrátka děda Jaroslav se nenudil. Syna Oldřicha po vychození české školy ve Zdobunově poslal do Čech na měšťanskou školu a potom i na feznickou školu v Pardubicích. Oldřich bydlel u tety, která pocházela z rodu Procházkových a nikam neodcestovala. Po návratu do Zdobunova, jako vyučený fezník, převzal zajetou feznickou dílnu vedle restaurace. Tu vedla jeho maminka a moje budoucí babička. Do Zdobunova se sjížděli sedláci z vesnic na jarmark prodávat nebo nakupovat. Zdařilé kšefty zapíjeli u Procházků v hospodě. Na velkém dvoře se o jejich koně postaral sloužící. Dal jim vodu i seno, ale seno si museli přivést sedláci svoje. Byl to tzv. „zájezdni hostinec“.

Děda Jaroslav nelcnil ani v rodinném životě. Rodina se rozrostla o Antonína, Jaroslava a nejmladší Helenu. Nejstarší Oldřich (fezník) se oženil v roce 1935. Vzal si z Mírohoště Helenku Hodkovou. Její maminka byla za svobodna Lidunka Medunová ze známého rodu Medunů. 27. 7. 1937 jsem se jim narodil já, Oldřich Procházka, pisatel tohoto listu. Dá se říci, když všichni žili spokojeným životem začala válka. Otec nastoupil v dubnu 1944 do Rovna k odvodu a já už ho nikdy neviděl. Zemřel na frontě v nemocnici na zápal plic. V tom samém roce jsem začal chodit do 1. třídy české školy ve Zdobunově. Po válce v roce 1947, to mi bylo 10 let, jsem přijel s maminkou z Volyně do Žatce. Po rozmistění Volyňáků jsme zakotvili na Litoměřicku.

Po letech v 59. roce jsem se dostal na rekreaci do Horních Míseček. Autobus večer dál nejel a já musel přespát v Jilemnicích v hotelu Praha na náměstí. Když recepční, starší pán s vyholenou hlavou podle ruského vzoru prohlížel můj občanský průkaz a uviděl narozen ve Zdobunově, řekl: „Tam jsem jezdil jako legionář s koňma pro chleba do pekárny k nějakému Procházkovi a říkali mu Američan. Já na to, že to byl můj děda. Ráno tam byl recepční jiný, ale já jsem měl snídani předplacenou od legionáře. Dodnes vzpomínám, jak je ten svět malý.“

Procházka Oldřich, Lovosice

Návštěva rekonstruovaného hradu v Litoměřicích

Prohlížení hradů a zámků už delší dobu není mým zvláštním zájmem. Už proto, že i fyzicky nezládnám dlouhé chůze a stání, ale i ty rozsáhlé údaje a informace o jakkoli důležitých historických událostech, které by člověk měl znát, nejsou schopna vnímat tak, aby byly přínosem.

S takovými pocity jsem přijala zprávu naší jednatelky p. Daniely Zelenkové, která mi oznámila, že náš vedoucí regionu SČVP p. Josef Kozák dostal nabídku od starosty MěU Litoměřice pana J. Chlupáče na prohlídku rekonstruovaného hradu pro krajany našeho Sdružení jako zvláštní dar.

Právě tato skutečnost, že nám je pan starosta tak nakloněn a že o zdárné uskutečnění akce se tak intenzivně starali členové výboru regionu v čele s vedoucím p. Josefem Kozákem a jednatelkou p. D. Zelenkovou rozhodla, že jsem se akce i se členy své rodiny zúčastnila.

Jaké však bylo mé překvapení, už když jsme ve stanovený čas překročili bránu hradu!

Hodnotit co jsme pak mohli vidět z nespočetných úhlů pohledů mohou jen odborníci a zasvěcení. Osobně jsem vnímala krásný prostor barevně laděný, samozřejmě architektonicky důmyslně vyřešený. Kde na místě očekávaných studených kamenných zdí starého hradu jsme viděli nejmmodernější stavebské prvky umělecky napojené na upravené části starého hradu. Kde byly zřejmě maximálně využité prostory pro nejrůznější potřeby. Hlavně pro vitriny s historickými tématy a samozřejmě prezentováním vinohradnictví z celého širokého okolí. Obdivovali jsme celé to umělecky krásné pojednání všech účelově stanovených místností a bylo by třeba dlouho řadit aspoň v náznačcích další a další kлады a atraktivitu tohoto velkolepého díla. Například fantasticky působící dlouhou klenutou siň pro degustaci vína, jejíž požárem opalené cihly v klenbě se staly neočekávaně zajímavým dekorativním prvkem, nebo vitrina s živě hovořícím králem českým a císařem římským Karlem IV. zakladatelem vinohradů na Litoměřicku. Mnohé stěny místností jsou využity pro výtvarná díla umělců, což znásobuje prožitkové diváky, stejně jako artefakty představují prvopočáteční zařízení pro výrobu vína. Toto však zdokumentují jistě povolání hodnotitelé. Osobně mohu jen vyjádřit velké potěšení z velice pěkného a hodnotného zážitku na této prohlídce a poděkovat všem, kdo nám tuto radost poskytl.

Samozřejmě milé bylo chutné pochození a upřímné poděkování patří také velice fundovaným průvodcům.

V. Suchopárová

Chmelu se na Volyni dařilo. (2)

Počasi ovlivňovalo růst a kvalitu chmelu i na Volyni v naší obci Solivec II. I zde docházelo k vydatným deštům a bouřkám.

Nepamatuji si, že by došlo k vyvrácení chmelnice, i když nějaký ten štok mnohdy také spadl, když se přehnala vichřice. Zakotvení nosné konstrukce se věnovala mimořádná pozornost. Pamatuji si, že když otec rozšířoval chmelnici, při vykopávání jam pro kotvy mu pomáhali dva ukrajinští mládenci. Tak jako oni i já jsme byli zvědaví, proč po vykopání jámy, něco kolem 1 m ve spodní části jámy se ještě napříč této jámy a to o rozměru betonového sloupku. Při uložení sloupku se silným drátem se tento betonový sloupek otočil pod pěnou část zeminy, protože nenarušená zemina výkopem lépe přidržel kotvu a tedy i později chmelnici při případných vichřicích a hlavně deštích. Při dorůstajícím chmelu byla zátěž na kotvení a sloupy stále větší. Byla to věru poctivá a precizní práce. Která se vyplatila. Vzpomínám si, že po válce došlo k mnoha likvidacím chmelnic a odstraňování drátěného, aby se po chmelnici mohlo plynuce orat. Několik nadšenců požádalo ruské vojáky /platilo se jídlem a vodkou/ aby pomoci aut a hlavně tanků kotve vytahovali. Jen tu a tam se podařilo a většinou se drát utřhl u sloupku v zemi a nebo na jiném místě. V metrové hloubce sedlákům sloupky nevdaly a zůstaly dědictvím po Volyňských chmelářích.

S česáním pomáhali všichni rodinní příslušníci a příbuzní, kteří chmel neměli a v mnoha případech pomáhaly i ukrajinské dívky a ženy. Odměňovány byly podle jejich přání a to buď obilím, ovocem, bramborami, ale i medem, pokud sedlák včely choval.

Pro většinu pivovarů skupovali ve městech chmel židé a obchodování s ním nebylo věru lehké. Vymýšleli si o kvalitě chmele různé připomínky, jen aby snížili cenu za prodávány chmel. Ke zlepšení a lepším výdělům docházelo až postupem času, kdy čeští osadníci budovali vlastní pivovary a část chmele od hospodářů vykupovali přímo s vlastním odvozem. Při tomto obchodování s chmelcem docházelo k neblahým případům. Při sjednávání ceny obchodníkům předcházelo pochození, včetně alkoholového, na které obyčejně dopltil neopatrný sedlák. Také kvalita piva byla v různých pivovarech hodnocena různě a prý spravedlivě. Na lahvové pivo si nepamatuji. Na různé

rodinné příležitosti/svatba, narozeniny, svátky, pohřby/ se objednávalo v sudech, čtvrtě, půlka, celý sud/ a prodejce mnohdy zapůjčoval i pípu, pokud kupující tuto neměl doma. I zde si pamatují, vyskytly se případy, kdy na vrácení se někdy zapomínalo, ať už z nedbalosti či úmyslu. Takovému zákazníkovi už prodejce nikdy nic nezapůjčil.

A nyní tedy k události, která se přihodila při stavbě dědovy a strýcovy chmelnice. S výkopem, jak pro ukotvení, tak pro sloupy dědovy a strýci pomáhali dva, či tři ukrajinští mládenci. Ten co je obsahem příběhu byl u strýce vlastně natrvalo. Byl to velmi hodný a pracovitý chlapec. Věřte - nevěřte byl náměsíčním. Jak on, tak i příbuzní o tom věděli a děda vždy zdůrazňoval, že ho nemají budít, křičet na něj či se snažit ho zdržet a odkud ano, pak jen v případě, že by mu hrozilo nějaké nebezpečí. Při jasných měsíčních nocích, pokud se probral, oblékl se, nikdy však neobul, vydal se tam, kde ve dne pracoval, či jinak se pohyboval (pásl krávy, koně a pod.)

A tak se stalo, že jedné měsíční noci v době výkopu jam pro chmelnici se „probudil“, oblékl a neobutý se vydal na zakládanou chmelnici. Děda ho po celou dobu sledoval a tiše také následoval Michala na věřejší pracoviště. U výkopu se Michal choval jaksi zmatečně a prý obešel několik jam, které kopal předchozí den. Do té poslední jámy obešel několik jam, které kopal předchozí den. Do té poslední jámy bez úrazu spadl. Když se po chvíli probral, hlásil dědovi, že někdo z jámy odcizil lopatu a krumpáč. Vůbec si neuvědomoval, že po skončení denních prací sám odnesl nářadí domů. Teprve po návratu s dědou domů se jaksi zorientoval a po snídani se odebral k dalším pracem pro přípravu stavby chmelnice. Tyto události byly časté, avšak ne již tak zajímavé a skončily buď v pokoji, nebo na dvoře, či ve chlévě.

No a jak s chmelnicí na zimu? Především se vystříhaly štoky. Pěkné listy othávaly, které poměrně dobře požiraly krávy. Celé štoky dával krávám otec, strykně zakázal neublížít krávám případným koškem drátu a jejichmu ublížení zahynutím.

Přioráním chmelových babek na zimu byl konečně od chmele na nějaký čas klid, na jaře a dalších letech se vše opakovalo. Mnoha našim čtenářům snad nebylo třeba líčit všechny postupy a práce při pěstování chmele. Naši krajané i zde v Čechách „slasti“ z chmellem zakusili. Volyňský chmel obnášel více ruční práce a dřiny. Snad i nefiltrované pivo působilo blahodárněji. Točené je prostě točené, což jistě potvrdí exkursanté v pivovarech.

Mgr. Jiří Holubička, Vroutek

Zprávy z Regionů

Zpráva z POSVÍCENSKÉHO SETKÁNÍ Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel regionu Litoměřice

Za účasti 70 členů a jejich přátel přivítal na Posvícenském setkání dne 7.10.t.r. předseda regionu Josef Kozák všechny přítomné a zvláště hosty:

-Antonína Koláře, tajemníka CV SČVP a jeho manželku,

-Ing. Jaroslava Vodičku, předsedu CV ČSBS a předsedu regionu Žatec-Podbořany,

-Romana Štéra, předsedu historicko-dokumentační komise

-Marii Nečasovou, hospodářku CV SČVP

-Padr. Moravce, čestného hosta a ředitele Okresního archivu

Dále omluvil ředitele Památníku Lidice JUDr. Červencela a starostu města Mgr. Chlupáče.

Po přivítání přítomných informoval členy o úmrtí předsedy Rajchrt a jednatele ing. Hofmana a také předsedkyně ČSBS Anděly Dvořákové a požádal přítomné o uctění jejich památky minutou ticha.

Vzpomínka na Posvícení na Volyni

Předseda Kozák velice působivě zavzpomínal na Posvícenská setkání, která se slavila na Volyni jako na dobu mládí, zdraví a radosti, z nich na 1. místě bylo Václavské posvícení.

Vzpomínka na říjnové události a Karpatsko-dukelskou operaci

Předseda Kozák dále připomněl říjnové události z roku 1918 při vzniku České republiky včetně vzpomínky na významné osobnosti této doby prezidenta

Masaryka a Beneše. Vyzvedl také význam časopisu Zpravodaj, kde se naši členové dělí o své vzpomínky se širokou veřejností.

Z diskuse na Posvicenském setkání:

-**Ing. Vodička** pozdravil dnešní jednání a poděkoval za pozvání. Představil se jako nový předseda ČSBS za Andělu Dvořákovou a poděkoval za uctění památky významných funkcionářů našich organizací. Informoval, že jeho největším úkolem nyní bude, pokračovat v náročném práci po zemřelé předsedkyni ČSPB Dvořákové včetně jejího kritického postoje vůči sudetským Němcům. Největší akce, která ho nyní čeká, bude veřejné vystoupení v televizi 28. října.

-**Ing. Kolář, tajemník CV SČVP** pozdravil dnešní shromáždění jako nový tajemník po ing. Hofmanovi, což bude velice těžké. Připomněl akci, která se konala v Praze jako vzpomínka na krajany Rajchrtu a ing. Hofmana.

-**Roman Štěr, předseda historickodokumentární komise** podal informaci k činnosti historickodokumentární komise, což je práce nejen komise, ale všech členů i jejich předků. Požádal o doplnění komise o mladé členy. Jedním z hlavních úkolů komise je zavedení Internetové Volyňské knihovny, kde se řídíme heslem „Kdo není na Internetu, jako by nebyl knih, ale je jich“. Dále pokračujeme v akci sběru knih pro krajany na Volyni. Přesvědčili se o tom, že např. v Rovně je knihovna českých zde velice málo. Ve spolupráci s ministerstvem zahraničních věcí se knihy rozdělují pro 60 krajanských spolků. V současné době byla komise doplněna o další členy z regionů, velice pochválil náš region za rychlou reakci na jejich žádost. Dále informoval o získání materiálu pro Národní archiv z pozůstalosti po ing. Hofmanovi a Rajchrtovi. Další materiál má ing. Vlk z pozůstalosti profesora Chudoby, což je velice cenné pro Národní archiv.

-**PaedDr. Moravec, čestný člen a předseda Okresního archivu** Jeho vystoupení je poznamenáno odchodem významných funkcionářů p. Rajchrtu a ing. Hofmana a paní Dvořákové, u nich si velice vážil jejich díla, zvláště knihy od ing. Hofmana o vztahu Volyňských Čechů k Židům a postoje a názory Anděly Dvořákové, která se je nebála vyjádřit ani na jednání našich nejvyšších orgánů a jejich představitelů, kterým to mnohdy nebylo moc příjemné. Velice si váží Obnovy Lidických tradic, což je velice důležité a rád se vždy zúčastní těchto akcí. Velice si váží všech vzpomínek Volyňských Čechů, které si do svých přivezli a dělí se o ně s námi se všemi. Vzpomněl na další činnosti živnostníků, řemeslníků a inteligence, o jejich zapojení do činnosti v Čechách, což nebylo vůbec jednoduché. Rada Volyňských Čechů se zapojila jako správci Národní správy, např. mlynář (mlynář Vrbič-Bohatec), trafikant (ti co utrpěli válečný úraz) p. Kučera v Pokraticích, zemědělců, hlavně chmelářů na Litoměřicku a Žatecku, učitelé zde vzpomněl velice významné dílo ing. Vlka knihu o Českém Boratině. M o j e p o z n á m k a: Vystoupení PaedDr. Moravce je vždy velmi přítomnými velice očekávané a velice kladně hodnocené. Z archivních materiálů čerpá veškeré podklady pro svá vystoupení a velice působivě o nich hovoří!!!!

-**Prof. Vichová** podrobně informovala přítomné o průběhu zájezdu na Volyni, který organizovali bratři Kučerové, kterým vyslovila veliké poděkování. Navštívili Krakov, Lvov, Rovno, Dubno, Dukla a Slovenský ráj. Jeden den se přítomní rozdělili do skupin a navštívili svoje bydliště na Volyni. Prof. Vichová byla jediná ze Semidub, proto si objednala taxíka a tuto rodnou vesnici navštívila, o čemž velice emotivně podala podrobné informace. Byl to pro ni nezapomenutelný zážitek a je velice ráda, že navštívila toto místo. Nakonec vyslovila veliké poděkování PaedDr. Moravcovi, který se zájezdu zúčastnil, za jeho perfektní upravitelní v průběhu cesty Slovenským rájem. Nakonec vyslovila přání ekonomickou prosperitu Ukrajině.

-**PaedDr. Moravec** - je velice rád, že se tohoto zájezdu zúčastnil, že vše mohl vidět osobně. Ještě jednu informaci uvedl a to veliké poděkování Volyňským Čechům za jejich jedinečné dílo a to vybudování evangelického kostela v Chotiněvsi včetně památníku připomínajícího T. G. Masaryka a Edvarda Beneše.

-**Krajan Kozák** vyslovil poděkování za velmi

dobrou spolupráci s Městským úřadem. Informoval o návštěvě našich členů v nově otevřeném Hradě v Litoměřicích, které nám poskytl starosta města včetně pohoštění. Další akce, která se připravuje je plavba lodí po Labi do Hřenska, kterou bychom chtěli uskutečnit ještě v měsíci říjnu podle počasí. Kriticky se však vyjádřil k účasti na pietním aktu v Žatci, kde byla minimální účast.

-**Marie Nečasová, hospodářka CV SČVP** informovala, že již 2 roky máme vyrovnaný rozpočet, což je vlivem zvýšení členského příspěvku na 200 Kč. Dnes hospodaříme bez dotací, pouze z členských příspěvků a dobrovolné dary od členů, za což velice srdečně všem poděkovala. Připomněla problémy s tiskem posledního čísla Zpravodaje, ale nakonec se to vše podařilo zabezpečit a mělo by to tak být i nadále.

-**Ing. Bohatec** - vyjádřil vzpomínku na zemřelého ing. Hofmana, se kterým měl tu čest spolupracovat jako pracovník tehdejší Státní plánovací komise a ing. Hofman ve významné funkci na Ministerstvu elektrotechnického průmyslu jako velkým odborník v oblasti protivzdušné obrany státu na akci „raket Tamara“ jako prostředek určený k radiotechnickému průzkumu vzdušných i pozemních cílů. Velice si jeho práce váží.

-**Paní Kolářová** pozdravila dnešní jednání a podala informaci o velice zdařilé akci setkání Mirohošťáků v hotelu Racek v Ústíku dne 3. září t.r. Poděkovala všem účastníkům kteří na dnešní schůzi měli možnost si z této akce zakoupit krásné fotografie. Vyjádřila přsvědčení, že tato akce bude nadále pokračovat.

-**Krajan Kuchynka, předseda ČSBS a OL Litoměřice** jménem těchto dvou organizací na okrese Litoměřice pozdravil dnešní jednání, s tím, že poblahopřál novému předsedovi ČSBS ing. Vodičkovi ke zvolení do této funkce. Všem přítomným popřál pevné zdraví, abychom se zde opět shledali v příštím roce.

Závěr

Předseda Kozák informoval o výši vybraných prostředků na dnešní schůzi a to:

- na dobrovolných darech bylo vybráno 4 640 Kč
- na tiskový fond bylo vybráno 2 800 Kč
za což předseda velice srdečně všem poděkoval. Dále poděkoval všem přítomným i hostům za hojnou účast a tím jednání ukončil.

*Daniela Zelenková
jednatelka regionu Litoměřice*

Region Chomutov

23. září t. r. se konalo v Chomutově pravidelné krajanské setkání za spolupráce OV ČSBS a ČSOL

Vedoucí regionu uvítala členy SČVP a všechny hosty, kterých se sešlo 80. Naše setkání navštěvují přátelé z Pražského a Žateckého regionu. Předseda ČSOL pan Vladimír Licinberk rovněž uvítal přítomné. Za základní organizaci ČSBS pozdravila účastníky setkání předsedkyně paní Olga Šiřařová. Za pražský region se představil předseda historicko-dokumentární komise SČVP pan Roman Štěr se zajímavým příspěvkem. Dále promluvila paní Irena Malinská, která informovala o zájezdu na Volyni a hlavně do města Dubna.

Hospodářka paní Marie Nečasová informovala o celkové hospodaření Sdružení. Za region Litoměřice vystoupil jeho předseda pan Kozák, vzpomněl na zážitky ve válce a požádal přítomné o minutu ticha k uctění památky významných členů Sdružení pana Ing. Jiřího Hofmana a Oldřicha Rejchrtu. Za žatecký region také rovněž pozdravil přítomné pan Josef Holec.

Po ukončení tohoto programu následoval oběd a po něm pokračovala volná zábava. *Jiřina Kačerová
Miroslav Rampas*

Region Chomutov a Žatec

9. září t. r. se konalo v Žatci v restauraci Černý orel setkání žáků českých matičních škol na Volyni. Za Zdobunovskou školu uvítala přítomné paní Jiřina Kačerová. Zavzpomínala na žáky a učitele této školy a požádala o doplnění vzpomínek pana Miroslava Rampase, rovněž žáka této školy, který se ujal slova a informoval přítomné o vzniku této školy, o jejím založení před osmdesátí léty.

Za rovenskou školu promluvil a zavzpomínal Jiří Borč. Za školu v Omelanštině vystoupila Marie

Kočková. Jako hosté pozdravili přítomné pan Josef Řepík z Prahy, jeden ze zachráněných z Českého Malína, který informoval o umístění výstavy o vyhlazení Českého Malína na Volyni, v muzeu v Lidicích.

Dalším hostem byl předseda historicko-dokumentární Komise SČVP Roman Štěr, který jako mladý 25 letý člověk se zajímá o Volyni a jeho předky, kteří tam žili.

Všichni byli spokojeni a rozloučili jsme se s přáním, abychom se v příštím roce opět sešli.

Jiřina Kačerová a Miroslav Rampas

Pomoc pro české spolky na Ukrajině

Přestože většina Volyňských Čechů se v roce 1947 vrátila do země svých předků, malé množství našich krajanů tam žije dodnes. Jsou sdružení v několika českých spolkách. V ukrajinských knihovnách, ve městech, kde žije česká menšina, jsou dokonce zřízena oddělení českých knih. Bohužel, českých knih tam moc není. Chybí díla našich klasiků. Postrádají dokonce knihy pro děti a slabikáře. Proto se obracíme na čtenáře s prosbou o darování českých knih. Darovat můžete, romány, učebnice, science fikcion a jiné. Knihy budou předány našemu konzulátu ve Lvově, který je rozdělí mezi české spolky a knihovny.

Své dary můžete předat osobně, na přiložené adresy. Pro větší množství knih si po telefonické domluvě přijedeme a knihy si rádi odvezeme.

Sběr knih organizuje Sdružení Čechů z Volyně a jejich Přátel.

Kontaktní osoby: Roman Štěr, Nad Bertramkou 3, 150 00, Praha 5, tel: 731 488 915, e-mail: romanster@seznam.cz, nebo Jiřina Kolářová, Dolina 9, 165 00, Praha 6, Tel: 728 191 260, e-mail: kolarova.jirina@seznam.cz.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Tachov

4. čtvrtletí

Říjen: 70 let Antošová Olga, narozená v Olšance. 82 let Čermák Jiří nar. v Olšance. 85 let Entová Marie nar. Rajgorodok

Listopad: 86 let Faitová Marie nar. Krupa Hranice
Prosinec: 82 let Kucharčukova Bronislava Olšanka, 85 let Lhotská Věra

Mnoho zdraví a spokojenosti a klidu do dalších let přeje za region Tachov *Michlová Alžběta*

Region Žatec

Listopad: 60 let Josef Charvát, Louny. 80 let Jiřina Štěchová, Podbořany. 81 let Slavěna Bartošová, Žatec. 81 let Miroslava Levčuková, Kláštec. 85 let Libuše Čerhohorská, Sádek. 87 let Evženka Meliková, Žatec. 87 let Emilie Svobodová, Hřivice. 87 let Václav Voloušek, Stekník. 86 let Jiřina Skalická, Žatec. 88 let Věra Kunášková, Vysoké Třebušice. 88 Vladimír Ponikelský, Louny. 89 let Alla Boroličová, Žatec. 90 let-krásných let se dožívá Jindřich Buchalský, Kadaň. 91 let Marie Plosová, Velemyslavec. 93 let oslaví náš milý Pepíček Holec, náš Hospodář v Žatci.

Všem těmto oslavencům do příštích let přeje za celý region hodné zdravíčka, štěstí a spokojenost

Kamila Ondrová

Region Rakovník

II. pololetí

Červenec: 79 let Lněnička Rostislav. 82 let Porazilová Anna. 21 let Chrást Ondřej. 83 let Nováková Marie. 72 let Kučerová Olga.

Srpen: 88 let Kučera Jindřich. 88 let Kvapilová Emilie. 84 let Růžičková Libuše.

Září: 61 let Mizigarová Naděžda.

Říjen: 89 let Braumová Taťjana. 69 let Ferštl Zdeněk. 73 let Krouslý Josef

Listopad: 78 let Šimánková Milena

Prosinec: 75 let Gruntová Marie. 70 let Kutková Alena. 72 let Procházka Viktor. 75 let Procházka Václav.

Vše nejlepší a hodné zdraví do dalších let

Za region Libuše Růžičková

Region Karlovy Vary

Říjen: 75 let Horáková Helena z Huto Marjatina bytem Karlovy Vary.

Milá Helenko, do dalších let Ti všichni přejeme hlavně pevné zdraví, štěstí a dobrou pohodu.

Za region Zábranská Larisa

(Říjen a Listopad dálc nic) Přejeme všem v redakci vše nejlepší, štěstí a zdraví do dalšího roku.

Region Moravský Krumlov

Červenec: 65 narozeniny oslavila Libuše Hlavasová
Listopad: 65 narozeniny oslavil Vlasta Poláková
Milé oslavenkyně ať jsou šťastné další roky Vašeho života, ať jsou plné radosti, zdraví a osobní pohody.

Za region přeje Mgr. St. Kounková

Region Broumoc

Listopad: 93 poželnaných let, Josef Ledvína z Terešova, bytem Martinkovice. Pepičku, máme tě moc rádi a přejeme Ti do dalších let hlavně pevné zdraví a štěstí.

Za region Alexandr Stejskal

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...**Vážený krajané,**

hluboce se nás dotkla a velmi zarmoutila zpráva o úmrtí našeho dlouholetého člena a funkcionáře Václava Dubce, ve svých nedožitých 82 let. Poznali jsme ho jako dobrého a laskavého člověka. Jeho vztah a jednání s lidmi bylo vždy plné porozumění.

Narodil se ve vesničce Ládvka u Mstěšína, kde také chodil do školy. V jeho čtrnácti letech mu zemřela maminka, a tak zůstal sám s otcem. Když v roce 1944 jeho otec vstoupil do čs. armádního sboru, Václava svěřil své sestřenci. Ten však chtěl za svým otcem a tak s pomocí rodiny bez vědomí otce získal z matřiky falešný rodný list, kde byl o dva roky starší. Jako sedmnáctiletý se hlásil dobrovolně v Lucku do čs. armády a byl přijat. Byl zařazen do 1. tankové brigády, kde se setkal se svým otcem. Po vojenském výcviku byl zařazen jako motospojka ke štábu brigády. Měl také přezdívku „Syn pluku“. V bitvě u Jasla byl zraněn střepinou. Po skončení války ještě sloužil u útvaru v Žatci. V únoru 1947 se usídlil s otcem v Suchdole nad Odrou, kde pracovali v zemědělství. V roce 1950 se oženil a v roce 1951 byl zatčen a v předem připraveném procesu byl odsouzen k mnohaletému vězení. Jeho manželka neváhala jít za prezidentem a vymohla mu snížení trestu. Václav za svou odvážnost a bojovnost obdržel 7 vyznamenání.

Václav Dubec se stal velkou osobností, vešel ve znamot široké volyňské veřejnosti v době po sametové revoluci a zakládání volyňské Asociace. V roce 1989 se připojil ke skupině volyňských intelektuálů, kteří se zabývali průzkumem názorů mezi krajanů k účelnosti založení svazu nebo sdružení. I on tentokrát měl při provedení průzkumu u krajanů v Severomoravském kraji stejné názory jako ostatní, vytvoření SDRUŽENÍ. Vzhledem k uplynulé delší době, nebyl obnoven SVAZ, ale SČVP.

Registrace stanov byla provedena Ministerstvem vnitra ČSR. Dne 8. 8. 1990 se konala ustavující schůze SČVP v Praze tera ustanovila přípravné představenstvo a část přípravného výboru. Celá česká republika byla rozdělena na 32 regionů, které se upravovaly podle okresů a lokalit kde žili volyňští Češi. Mistopředsedou představenstva SČVP a zároveň pověřenec pro okresy Nový Jičín, Přerov, Ostrava, Krnov a Opava byl zvolen Václav Dubec ze Suchdolu n/Odrou. Jeho úkolem bylo přijímat a evidovat přihlášky o členství v SČVP, získat důvěrníky z obcí a měst kde žijí volyňští Češi, uspořádat sraz krajanů z těchto okresů.

Bezprostředně po ustavující schůzi přípravného výboru v Praze došlo z iniciativy Václava Dubce a zástupce ostravského regionu MVDr. Vladimíra

Samce, člena přípravného výboru a zástupce Novojičinských regionů ke sloučení obcí. Byl vytvořen jeden velký celek ze získaných mladých a schopných krajanů, byl ustaven přípravný výbor a předsedou zvolen MVDr. Vladimír Samec a tajemníkem Václav Dubec. Během krátké doby bylo získáno 12 důvěrníků, do konce roku bylo již 68 členů. V roce 1991 byl uspořádán sraz krajanů Ostravského regionu v kulturním domě v Suchdole nad odrou. Za průběh akce byl zodpovědný tajemník regionu Václav Dubec, který si připravil a přednesl slavnostní projev, kde vyzvedl význam a poslání založeného Sdružení a vyzval krajanů k podávání přihlášek do jeho vstupu. Krajanů sraz se vydařil, stal se velkým srazem, zúčastnilo se 223 krajanů, nejen ze Severomoravského regionu, ale z celé republiky. Z této významné akce byl vyslán šot v televizi a byly uveřejněny články v okresním a krajském tisku. Tak se nejen volyňská komunita ale i široká veřejnost dozvěděla o založení SČVP, její cíle a činnost. Po dvou úspěšně pořádaných akcí si členové z regionu Krnov, Opava a Přerov z důvodu malého počtu členů v organizaci, požádali do našeho regionu. Sloučením se počet členů zvýšil, musel být zpracován nový organizační řád pro regiony celého Severomoravského kraje. Region byl rozdělen na 12 obvodů a tím i 12 důvěrníků, kde Václav Dubec jako tajemník řídil činnost a prováděl veškerou písemnou agendu s tím spojenou ve vlastním domě v Suchdole n./Odrou, který se stal sídlem Moravskoslezského regionu.

Václav Dubec po změně režimu v roce 1989, kdy se vrátila jeho životní vitalita se zaměřil na práci ve Sdružení a další rozvoj Severomoravského regionu. Rozšířený výbor regionu projednal a schválil návrh nového organizačního a fidičního řádu, včetně provedení stávajícího jednoduššího řízení na dvojitostupňově. Byl pověřen, aby návrh projednal v představenstvu SČVP a žádal o schválení. Návrh byl přijat a výsledky práce regionu byly praidelně kontrolovány, které byly velmi dobré.

Poznali jsme Václava Dubce jako dobrého člověka. Jeho vztah a jednání s členy bylo vždy velké porozumění a nevšední zájem o každého.

Člověk je smrtelný, ale dobro, které prokázal svým spolupracovníkům, konáním a dílo, které vykonal, zůstává a je nesmrtelné.

Čest jeho památce!

Za region: MVDr. Vladimír Samec - předseda

Vyznamenání: Čs. válečný kříž 1939. Čs vojenská medaile „Za chrabrost“. Čs vojenská medaile „Za zásluhu“. Čs vojenská pamětní medaile se štítkem SSSR. SSSR Řád Rudé hvězdy. SSSR Řád Žukova. Pamětní odznak k 50. let osvobození Ukrajiny.

Region Žatec

Dne 2. srpna zemřela Alžběta Panyrková z Jilové u Děčína rodem ze Špakova, 77 let.

12. září na den svátku Marie zemřela po krátké nemoci Marie Komárková, 91 letá ze Žatce. Pocházela z Českých Novin.

Drahomíra Kunešová, roz. Pirožková ze Žatce pocházela ze Sklině, zemřela v nedožitých 69 letech.

Léhké odpočinutí a tichou vzpomínku zemřelým a upřímnou soustrast projevuje za náš region

Kamila Ondrová

Region Mohelnice

V měsíci srpnu zemřel v nedožitých 90 letech pan Miroslav Vohralík z Kurdyháně, bytem Libivá. Byl příslušníkem Svobodový armády. Všem pozůstalým projevujeme tímto upřímnou soustrast.

Za region Muchovská

**Příspěvky
na tiskový fond září 2011**

Olga Pušová, 100 Kč

Region Žatec: Žeňa Michaličková, Žatec, 100 Kč, Olinka Berková, Žatec, 100 Kč, Antonie Černá, 100 Kč, Alla Borolichová, Žatec, 100 Kč, Helena Polcarová, Lipno, 100 Kč, Manž. Trnkovi, Lipno, 100 Kč, Anna Čechová, Sifem, 299 Kč, Božena Kamenková, Most, 200 Kč, Helena Klimentová, Podbořany, 200 Kč, Vlasta Srbecká, Louny, 200 Kč, Jan Hovorka, Žatec, 200 Kč, Václav Hajný, Žatec, 200 Kč

Region Mariánské Lázně:

Manž. Votavovi, Mariánské Lázně, 1000 Kč

Region Praha:

Ing. Věra Ruferová, Praha, 500 Kč, Mila Olivová, Manušice, 200 Kč, Vladimír Jeníček Žinkovy, 150 Kč

Region Chomutov:

Zdena Vlnatá, Nová Role, 200 Kč, Vladimír Jelinek, Ondřejov, 500 Kč

Na setkání regionu přispěli tyto členové

Marie Soprová, Praha, 100 Kč, Emilie Pelcová, Klášterec n/Ohří, 100 Kč, Jiří Borč, Plzeň, 200 Kč, Věra Dvořáková, Údlice, 200 Kč, Marie Šikolová, Louny, 100 Kč, Ludmila Haldovská, Údlice, 100 Kč, Václav Hajný, Žatec, 100 Kč, Marie Zavadilová, Droužkovice, 500 Kč, Jaroslav Hons, Chomutov, 200 Kč, Alexandr Čech, Škrle, 100 Kč, Vlasta Nedbálková, Údlice, 150 Kč

Region Šumperk:

Antonie Millerová, Rapotín, 200 Kč, Jaroslav a Libuše Millerovi, Rapotín, 300 Kč

Na Václavském setkání regionu Litoměřice přispěli tyto členové:

Anna Holubová, Litoměřice, 100 Kč, Anna Šarayová, Hořka, 100 Kč, Daniela Zelenková, Litoměřice, 100 Kč, Jiřina Vitková, Litoměřice, 100 Kč, Miroslava Papíková, Chotíněves 100 Kč, Karel Šerák, 200 Kč, Věra Vichová, Litoměřice, 200 Kč, Marie Stanislavská, Polcepy, 300 Kč, Mikuláš Prošek, Liběšice, 300 Kč, Jindřich Hořenin Roudnice n/L, 100 Kč, Pavel Hořanin, Roudnice n/L, 100 Kč, Helena Šimová, Třnovany, 100 Kč, Marie Rýdlová, Litoměřice, 100 Kč, Jiří Bohatec, Soběnice, 300 Kč, Jiřina Vacková, Hrušovany, 100 Kč, Anastázie Opavová, Brno, 100 Kč, Ludmila Dohnalová Litoměřice, 100 Kč, Věra Picurová, Liběšice, 100 Kč, Miroslav Bohatec, Litoměřice, 100 Kč, Barbora Linhartová, Štětí, 100 Kč, Anna Vokračková, Soběnice, 200 Kč, Oldřich Procházka, Lovosice, 200 Kč

Na celostátním setkání regionu Moravskoslezského v Suchdole n/Odrou:

Kristýna Davidová, Hladké Životice, 100 Kč, Ing. Václav Vegrich, Bystřice p/Hostýnem, 500 Kč, Marie Klabanová, Suchdolu n/Odrou, 250 Kč, Vladimír Knob, Fulnek, 200 Kč, Jarmila Žmolíková, Pozlovice, 200 Kč, Antonie Derychová, Oldřichov, 100 Kč, Vlasta Kopecká, Hladké Životice, 100 Kč, Edvard Štěpánek, Rožnov p./Radhoštěm, 500 Kč, Václav Šimsa, Studénka, 200 Kč, Vladimír Kočina, Nový Jičín, 200 Kč, Miroslav Břeň, Koclířov, 200 Kč, Vlasta Bolfová, Hukovice, 200 Kč, pi Bačovská, 200 Kč, Jiřina Kimlová Hukovice, 200 Kč, Miroslav Kabát, Šenov, 200 Kč, Ludmila Réblová, Suchdolu n/Odrou, 200 Kč, Dr. Ing. Anna Pichová, Paskov, 300 Kč, Alexandr Krajdl, Ostrava, 200 Kč, Jaoslav Moravec, Fulnek, 200 Kč, manž. Marešovi, Studénka, 200 Kč

Na úhradu členského a na tisk zaslali tyto zahraniční členové:

Anton Benett Odstrčil, 30 CAD, Winston Shantora, 30 CAD

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Ryfářská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháječ 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktořky! Díky za pochopení.** Žádostosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslajte na adresu: **Marie Nečasová, Podháječ 68/V, 471 24 Mimoň**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel po potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10, tel.: 274817539. Podávání novin. zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 10. 2011